

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. Š.**
zastoupený advokátkou JUDr. Ilonou Chladovou
sídlem Rybníček 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínského nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 17. 4. 2018, č. j. JMK 57004/2018, sp. zn. S-JMK 11349/2018 OŽP Han,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 4. 2018, č. j. JMK 57004/2018, sp. zn. S-JMK 11349/2018 OŽP Han, **se ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Ilony Chladové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice,

odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 12. 2017, č. j. OŽP-ČJ/67023-17/MOU, kterým správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby domovní čistírny odpadních vod na pozemku parc. č. 927/4, k. ú. Bílovice nad Svitavou, včetně povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o dodatečné povolení čistírny odpadních vod byla dle správních orgánů skutečnost, že dle § 38 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), lze vypouštění odpadních vod neobsahujících nebezpečné závadné látky nebo zvláště nebezpečné závadné látky z jednotlivých staveb pro bydlení, jednotlivých staveb pro rodinnou rekreaci nebo z jednotlivých staveb poskytujících ubytovací služby, vznikajících převážně jako produkt lidského metabolismu a činností v domácnostech přes půdní vrstvy do vod podzemních, povolit jen výjimečně, pokud není technicky nebo s ohledem na zájmy chráněné jinými právními předpisy možné jejich vypouštění do vod povrchových nebo do kanalizace pro veřejnou potřebu.

2. V případě žalobce přitom správní orgány neshledaly takové výjimečné okolnosti, které by ospravedlnily povolení vypouštění odpadních vod žalobcem do vod podzemních, neboť nemovitost žalobce není osamocenou stavbou, u níž by nebylo možno zajistit vypouštění odpadních vod jiným způsobem, přičemž žalobce má schválenou a realizovanou stavbu bezodtokové jímky, stejně jako má možnost napojení na veřejnou kanalizaci, proto nebylo možno žalobci povolit vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Z důvodu, že dle § 15 vodního zákona je možno umístění stavby, k jejímuž povolení je příslušný vodoprávní úřad, povolit pouze pokud je současně uděleno povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami dle § 8 vodního zákona, které žalobci uděleno nebylo, zamítly správní orgány také žádost žalobce o dodatečné povolení stavby.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v první řadě tvrdí, že žalovaný formuloval své závěry o nemožnosti udělit povolení k vypouštění odpadních vod žalobcem přes půdní vrstvy do vod podzemních, aniž by se zabýval tím, zda žalobce splňuje veškeré podmínky stanovené zákonem pro povolení stavby čistírny odpadních vod žalobcem. Správní orgány se dle žalobce konkrétně nezabývaly možností vypouštění odpadních vod žalobcem prostřednictvím čistírny odpadních vod v dané lokalitě a nezabývaly se poměry v dané lokalitě. Dle žalobce totiž není možno zajistit na jeho pozemku celoročně vyvážení jímky bez přetoku z důvodu nesjízdnosti pozemku parc. č. 1205 v k. ú. Bílovice nad Svitavou, který slouží jako jediná příjezdová cesta k pozemku žalobce, dle vyjádření obce Bílovice nad Svitavou však není stavebně upravena jako komunikace. Další argumentace žalovaného ohledně možnosti napojení splaškových vod na kanalizace je dle žalobce pouze hypotetická, neboť kanalizace v podobě hlavního řádu končí ve vzdálenosti 250 metrů od pozemku žalobce, přičemž se nejedná jako pravděpodobné, že by obec v dohledné době kanalizaci k pozemku žalobce dostavěla. Dle žalobce proto poměry v dané lokalitě zcela dostatečně odůvodňují povolení vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních do vod podzemních.
5. Závěrem žalobce poukazuje na skutečnost, že z napadených rozhodnutí je zjevná obava správních orgánů, že povolením stavby čistírny odpadních vod žalobci bude důvodem pro

nutnost povolení čistírny odpadních vod i vlastníků ostatních přilehlých pozemků s ohledem na zásadu předvídatelnosti, přičemž však tuto zásadu dle žalobce nelze nadřazovat nad další zásady správního řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v podstatě toliko rekapituloval podstatné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, které i nadále považuje za správné a tedy v souladu se zákonem.
7. V replice k vyjádření žalovaného pak žalobce svou žalobní argumentaci doplnil o tvrzení, že v obci Mokrá u Brna bylo za zřejmě shodných východisek žadateli při povolování čistírny odpadních vod vyhověno, přičemž i v obci Bílovice nad Svitavou existují prokazatelně povolené čistírny odpadních vod.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry správního orgánu prvního stupně, aprobované žalovaným v napadeném rozhodnutí, že žalobci nebylo možno vzhledem k místním poměrům v lokalitě, v němž se nachází pozemek žalobce, na kterém žalobce požadoval dodatečné povolení umístění čistírny odpadních vod, povolit vypouštění odpadních vod do vod podzemních vzhledem k výjimečné povaze tohoto povolení, jak vyplývá z § 38 odst. 7 vodního zákona, z důvodu čehož pak nebylo možno dodatečně povolit ani samotnou stavbu, která by měla odpadní vody do vod podzemních vypouštět.
10. Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona platí, že „[p]ovolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen „povolení k nakládání s vodami“) je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.“ Podle § 15 odst. 1 věty první vodního zákona platí, že „[k] provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění je třeba povolení vodoprávního úřadu. Povolení k provedení nebo změně vodního díla, které má sloužit k nakládání s vodami povolovanému podle § 8, může být vydáno jen v případě, že je povoleno odpovídající nakládání s vodami nebo se nakládání s vodami povoluje současně s povolením k provedení nebo změně vodního díla (§ 9 odst. 5).“ Čistírna odpadních vod je přitom dle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona taktéž vodním dílem. Z § 38 odst. 7 vodního zákona vyplývá, že „[p]římé vypouštění odpadních vod do podzemních vod je zakázáno. Vypouštění odpadních vod neobsahujících nebezpečné závadné látky nebo zvláště nebezpečné závadné látky (§ 39 odst. 3) z jednotlivých staveb pro bydlení, jednotlivých staveb pro rodinnou rekreaci nebo z jednotlivých staveb poskytujících ubytovací služby, vznikajících převážně jako produkt lidského metabolismu a činností v domácnostech přes půdní vrstvy do vod podzemních, lze povolit jen výjimečně na základě vyjádření osoby s odbornou způsobilostí k jejich vlivu na jakost podzemních vod, pokud není technicky nebo s ohledem na zájmy chráněné jinými právními předpisy možné jejich vypouštění do vod povrchových nebo do kanalizace pro veřejnou potřebu.“
11. Žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně, vycházel z premisy, že nelze-li ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona vyhovět žádosti o povolení k vypouštění

odpadních vod do vod podzemních, jak ve vztahu k žalobci správní orgány v nyní projednávané věci uzavřely, nelze vzhledem ke znění § 15 odst. 1 vodního zákona vyhovět ani žádosti o dodatečné umístění stavby čistírny odpadních vod. Dle názoru krajského soudu se ovšem jedná o premisu nesprávnou, neboť správní orgány při rozhodování o dodatečném povolení stavby dostatečně nereflektovaly velmi podstatnou skutkovou okolnost, kterou se čistírna odpadních vod v nyní projednávané věci liší od ostatních vodních děl, u nichž je nezbytné povolit umístění dle § 15 odst. 1 vodního zákona. Touto skutečností je, že z dokumentace předložené žalobcem, která je součástí správního spisu a byla i součástí žádosti o dodatečné povolení stavby, vyplývá, že čistírna odpadních vod žalobce je certifikovaným výrobkem s označením CE. Podle § 15a odst. 1 vodního zákona přitom platí, že „[k] provedení vodních děl určených pro čištění odpadních vod do kapacity 50 ekvivalentních obyvatel, jejichž podstatnou součástí jsou výrobky označované CE podle zvláštního právního předpisu, postačí ohlášení vodoprávnímu úřadu. Při jejich ohlašování se přiměřeně použijí ustanovení stavebního zákona o ohlašování staveb.“ Dále podle § 15a odst. 4 vodního zákona platí, že „[j]estliže vodoprávní úřad s provedením ohlášeného vodního díla souhlasí, má se za povolené i nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c); ustanovení § 9 odst. 2 se v takovém případě nepoužije. Vodoprávní úřad sdělí tyto skutečnosti bez zbytečného odkladu správci povodí. V případě, že je provedením ohlášeného vodního díla dotčen vodní tok, sdělí vodoprávní úřad tyto skutečnosti též příslušnému správci vodního toku.“ Z § 38 odst. 5 věty druhé vodního zákona pak plyne, že „[v]ýčet a klasifikaci výrobků označovaných CE včetně hodnot přípustného znečištění odpadních vod z nich vypouštěných stanoví vláda nařízením.“

12. K certifikaci CE je potřeba uvést, že tento druh označování výrobků byl zaveden do českého právního řádu jako součást harmonizačního procesu za účelem přistoupení k Evropské unii. Na základě Rozhodnutí Rady z 22. července 1993 (93/465/EHS), týkající se modulů pro různé fáze postupů posuzování shody a pravidel pro připojování a používání CE označení shody, které jsou určeny ve směrnici pro technickou harmonizaci, byly Evropskými společenstvími vydávány jednotlivé směrnice pro technickou harmonizaci, které měly u stanovených výrobků zajistit adekvátní úroveň ochrany specifických zájmů (např. bezpečnost, ochrana zdraví, ochrana životního prostředí a další). Jinými slovy, těmito směrnici pro technickou harmonizaci mělo být zajištěno, že výrobky, které budou certifikovány označením CE, budou splňovat požadavky Evropských společenství na ochranu chráněných zájmů, k jejichž ochraně byl tento harmonizační rámec vytvořen. Na základě citovaného rozhodnutí Rady pak byla přijata i směrnice Rady 89/106/EHS, kterou se stanovovaly technické požadavky na stavební výrobky, která byla (v době před novelizací zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, účinné od 3. 4. 2000), transponována do českého právního řádu nařízením vlády č. 178/1997 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na stavební výrobky ve znění nařízení vlády č. 81/1999.
13. V roce 2011 pak bylo vydáno v oblasti technické harmonizace nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 305/2011 ze dne 9. března 2011, kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh a kterým se zrušuje směrnice Rady 89/106/EHS. V souladu s tímto nařízením č. 305/2011 pak vláda České republiky vydala (na základě zmocnění § 38 odst. 5 vodního zákona) nařízení vlády č. 57/2016 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění odpadních vod a náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních. A právě toto nařízení se mimo jiné týká i nyní projednávané věci, neboť dle jeho § 1 odst. 2 „klasifikace výrobku označovaného CE,

který je podstatnou součástí vodních děl ohlášených podle § 15a [vodního] zákona, je uvedena v příloze č. 2 k tomuto nařízení.“ V citované příloze č. 2 nařízení je pak klasifikace výrobku, ohlašovaného podle § 15a vodního zákona, uvedena jako „[d]omovní čistírna odpadních vod - PZV je certifikována podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 305/2011 Sb. ze dne 9. března 2011, kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh a kterým se zrušuje směrnice Rady 89/106/EHS, a podle ČSN EN 12566-3+A2 Malé čistírny odpadních vod do 50 ekvivalentních obyvatel - Část 3: Balené a/nebo na místě montované domovní čistírny odpadních vod, a podle ČSN EN 12566-6: Malé čistírny odpadních vod do 50 ekvivalentních obyvatel - Část 6: Prefabrikované čistírny pro dočištění odpadních vod ze septiků“ s účinností odstraňování znečištění CHSK_{cr} 90 %, BSK₅ 95 %, Ncelk 50 % a Pcelk 40 %.

14. Krajský soud na základě uvedeného právního rámce konstatuje, že pokud je domácí čistírna odpadních vod označena CE v souladu s nařízením vlády č. 57/2016 Sb., splňuje tato čistírna požadavky Evropské unie na ochranu právem chráněného zájmu, v tomto případě životního prostředí, což také odpovídá právní úpravě vodního zákona, která pro takto certifikovanou čistírnu odpadních vod stanovuje celou řadu administrativních úlev, jakými jsou například upuštění od povinnosti získat povolení k umístění stavby spolu s požadavkem ohlášení předmětné stavby (§ 15a odst. 1 vodního zákona), presumpce povolení k nakládání s odpadními vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona (§ 15a odst. 4 vodního zákona) či zbavení povinnosti ohlašování množství vypouštěných odpadních vod do vod povrchových či podzemních (§ 38 odst. 5 vodního zákona).
15. Za těchto okolností je dle krajského soudu na místě shledat námitku žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval podmínkami pro povolení předmětné čistírny odpadních vod, důvodnou, neboť pokud by se žalovaný či správní orgán prvního stupně zabývali skutečností, že je zde určitá možnost, že dodatečně povolovaná stavba žalobce je vodním dílem určeným pro čištění odpadních vod do kapacity 50 ekvivalentních obyvatel, jejichž podstatnou součástí jsou výrobky označované CE, mohli by dojít k závěru, že tato stavba neměla být povolována, nýbrž pouze ohlášena příslušnému vodoprávnímu úřadu. Podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), kterým je v nyní projednávané věci znění účinné do 31. 12. 2017, neboť podle čl. II odst. 10 novely stavebního zákona č. 225/2017 Sb. správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů, platí, že „[j]de-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení.“ Správní orgány tedy v nyní projednávané věci postupovaly nesprávně, jestliže po žalobci vyžadovaly podklady, nezbytné pro stavební povolení, neboť v případě, že by čistírna odpadních vod splňovala předpoklady § 15a odst. 1 vodního zákona, měl by vodoprávní úřad v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona vyžadovat po žalobci podklady pro ohlášení předmětné stavby. Za předpokladu, že by následně vydal vodoprávní orgán souhlas s ohlášením stavby, presumovala by se dle § 15a odst. 4 vodního zákona u žalobce i existence souhlasu k nakládání s odpadními vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona.
16. Jinými slovy, postup žalovaného by měl být přesně opačný, než jakým způsobem v nyní projednávané věci postupoval. Žalovaný tedy neměl rozhodnout o tom, že žalobci není možno udělit souhlas k vypouštění odpadních vod do vod podzemních, na základě čehož byla následně zamítnuta i žádost žalobce o dodatečné povolení stavby, ale naopak měl nejprve posoudit, zda předmětná stavba je stavbou ohlašovanou, a pokud by tomu tak

bylo, tak posoudit rovněž i splnění podmínek pro ohlášení stavby žalobce v souladu s § 15a vodního zákona ve spojení s § 104 a násl. stavebního zákona, přičemž v případě splnění podmínek, předpokládaných těmito ustanoveními by nebylo nezbytné o souhlasu k nakládání s odpadními vodami rozhodovat, neboť ten by se již podle § 15a odst. 4 vodního zákona presumoval. Nutností posoudit předmětnou stavbu dle § 15a vodního zákona ve spojení s § 104 a násl. stavebního zákona ani případným splněním podmínek v nich stanovených, aniž by krajský soud chtěl odpovědi na tyto otázky jakkoliv předjímat, se však správní orgány v řízení o dodatečném povolení stavby nezabývaly, čímž zatížily své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

V. Závěr a náklady řízení

17. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s., a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vyčtených vad.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci) ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
20. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu